Ч. 287 Неділя 24 грудня 1895. (5 січня 1896.) Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

## Сойм краєвий.

*(3. засїданє з дня 3 січня 1896).*

Перед приступленєм до порядку дневного відчитано письмо суду повітового в Мисленицях, котрий просить о позволенє ставити перед суд пос. Сьреднявского за оскорбу власти. Пос. Сьреднявский сам просив при сїй нагоді о то, а Палата передала письмо суду мисленицкого комісиї правничій.

Маршалок ґр. Стан. Бадені подав відтак до відомости Палати, що кілька днів тому назад одержав з Вілички телеґраму з підписом виборця Матія Шарка, котрою доносив тойже виборець, що рівночасно з тою телеґрамою відходить почтою протест против вибору пос. Чеча. В виду того уважав Маршалок вибір сей заквестіонований. Нині однакож одержав Маршалок від того виборця з Вілички письмо, в котрім він заявляє, що ніякої депеші не висилав, отже та, котру Маршалок одержав, єсть фальшива. В виду того вибір пос. Чеча треба уважати за незаквестіонований і він буде провірений на однім з найблизших засїдань. Заразом зарядив Маршалок через Дирекцию почт доходженє в цїли викритя виновника.

Опісля відчитано спис петиций, котрих наспіло 100. — Пос. Барвіньский підпирав петицию громади Залізцї о установленє в Залізцях нового староства і просив комісию адміністрацийну о предложенє Соймови прихильного внесеня в сїй справі.

Опісля відчитано численні інтерпеляциї і внесеня. Пос. Вахнянин інтерпелював правительственного комісаря в справі надужитя орґанів правительственних при здержуваню еміґрантів, що виїздили з Тернопільщини до Бразилії. — Той сам посол поставив внесенє, в котрім домагав ся, щоби вибрати комісию з 15 членів, котра би всесторонно розслїдила фактичні причини громадної еміґрациї селян, обдумала средства для усуненя тих причин і окруженя правною опікою еміґрантів як підчас подорожи так і в Америцї.

Пос. Кремпа інтерпелював правительственного комісаря в справі невідповідного поступованя при повідомлюваню о залеглостях податкових. Уряди податкові в повітах лїскім і низкім доручають карти упімнень або почтою або повідомляють плякатованєм, через що сторони бувають виставлені на кошти екзекуциї. — Пос. Вражеха і тов. інтерпелював правительственного комісаря, що діє ся з внесенєм пос. Крамарчика в справі видаваня пашпортів для худоби в полосї пограничній. — Пос. Дата інтерпелював комісаря правительственного, коли буде виконана ухвала Сойму, щоби каранє провин за невиконуванє постанов закона о хорій худобі було виняте зпід атрибуциї судів окружних, а придїлене судам повітовим.

Пос. Вуйцік інтерпелював комісаря правительственного, що якийсь Жерард Степек з Гачева одержав дня 25 серпня вечером завізванє до староства в Березові (Бжозув) на термін 28 серпня, а коли на термін не явив ся, був засуджений на 5 днів арешту. Три тій нагоді жалував ся інтерпелянт на то, що староста березівский мешкає в Ясеневі милю від Березова. — Пос. Бернадзіковский інтерпелював комісаря правительственного, чи звістно правительству, що горлицкий староста п. Ґубатта взиває виборців, котрі підписали протест против вибору пос. Адама Скшиньского, щоби взяли назад свої підписи. Інтерпелянт питав, що наміряє правительство зробити, щоби доходженям і провіреням фактів при виборах забезпечити безсторонність.

Пос. Остапчук інтерпелював комісаря правительственного в справі еміґрациї до Бразилії і длячого власти політичні при видаваню пашпортів не поступають однаково; в деяких случаях відмавляють видання пашпортів, в иньших знов видають. Відтак звернув ся інтерпелянт специяльно до Видїлу краевого з питанєм, як він глядить на діяльність товариства сьв. Рафаїла і що наміряють власти автономічні зробити, щоби зарадити еміґрациї сїльскої людности. — Пос. Окуневский інтерпелював комісаря правительственного в справі слїдства, яке розвело стрийске староство против селян, що брали участь в депутациї до Цїсаря.

По приступленю до порядку дневного предложив член Видїлу краевого пос. Хамец справозданє о виборах послів з внесенєм, щоби їх признати важними, а то: з куриї громад сїльских округів виборчих: бобрецкого, Вит. Незабитовского; бережаньского, Г Шелїского; краківского, Фр. Войцїка; лиманівского, ґр. Авт. Водзицкого; новоторского, Тад. Чарковского-Голїівского; вадовицкого, Авт. Стили; збараского, Дмитра Остапчука; — з куриї більшої посїлости послів: Є. Експ. ґр. Каз. Бадені'ого, ґр. Ст. Тарновского, Фр. Пашковского, Ст. Мадейского, М. Бобжиньского і П. Ґурского; з міста Дрогобича пос. Леон. Вісьневского. — Всї вибори признано важними без дискусиї.

Палата ухвалила відтак право побору мита на пять літ між иншими: Радї повітовій в Мостисках на дорозї повітовій Годиньско-

## Нещастна стация.

*(З нїмецкого — Йосифа Шікльосіого).*

З доброю славою якоїсь зелїзничої стациї діє ся так само як в житю з славою чоловіка. Раз еї стратить — терпить цїле житє.

Гарно положений, цьвітами окружений одноповерховий будинок стацийний в Міттервальдї, що глядить спершу на чотири пари шин, а відтак понад паркан на буйні сїножати і милі горбки, був би для неодного молодого урядника зелїзничого, котрого перенесуть сюди з шумним титулом „начальника стациї“, раєм на земли, коли би на тій хорошій, малій стациї не спочивало від давна якесь проклятє.

Ледве еї отворено і віддано до прилюдного ужитку, а вже лучило ся нещастє. Один подорожний не ждучи, заки кондуктор отворить двері, отворив їх сам, вискочив з воза, коли поїзд був ще в руху і упав обома ногами під колеса ваґона. Гарно прибрана ждальня в Міттервальдї, заки ще послужила своїй властивій цїли, стала салею операцийною.

Відтак стояв за великим вікном з написею „каса“ молодий чоловік, котрий продавав білети не по порядку як ішли числа, лише на перекір всякій контроли вибирав їх з середини, а одержані за них гроші ховав до кешені. Довго так тягнуло ся, аж вкінци викрито дефравдацию і обманника прогнано зі служби.

Також один маґазинер урядував там в тім червоно помальованім деревлянім будинку на право від двірця. Той маґазинер був такий пильний в службі, що приходив на стацию і в ночи. Але нічне его урядованє було инакше. З того, що наклав в день до ваґона і запечатав до висилки, вибирав він в ночи часть і брав з собою до дому; відтак запечатував вози на ново. То само робив він і з тими возами, що приходили до Міттервальду з набором, аж одного разу зловлено его нагле в однім такім возї і арештовано. Був се ревізор Дорнер, котрий прочуваючи справки маґазинера велїв себе в порожнім возї запечатати і вислати до Міттервальду.

Такі і подібні пригоди на тій стациї були причиною, що ніякий зелїзничий урядник не хотів іти до Міттервальду, бо уважав своє іменованє на то місце за род якоїсь кари. Вкінци дирекция рішила ту річ змінити і назначила до Міттервальду на начальника стациї честного і спосібного урядника Ляхмана, молодого і жонатого чоловіка.

З огляду, що стацию треба було привести до ладу, дозволено ему вибрати собі другого урядника на власну руку. Вибір Ляхмана упав на Карола Гіммеля, девятнайцятьлітного молодця, котрий лише що був іменований урядником.

По чотирох місяцях, коли оба спільною працею упорядкували стацию, перейняв одного дня Ляхман службу від свого молодого помічника. Як раз мав над'їхати спізнений особовий поїзд. З причини, що з другого боку мав надійти поїзд товаровий, мусїв Ляхман покинути касу, котру обчислював і підійти до телеґрафічного апарату, бо там заповідала ему сусїдна стация, що іде поїзд.

Не вспів ще взиваючій его стациї відповісти, коли на дворі озвав ся дзвінок і перед двірцем станув особовий поїзд.

Ляхман мусїв скоро дати дзвінком сиґнал і вийти, щоби після припису відобрати поїзд і виправити его в дальшу дорогу.

В тій самій хвили війшов з примежного мешканя асистент Гіммель до канцеляриї, де забув якусь книжку.

Він взяв еї зі стола і хотів вийти, однако станув як вкопаний.

Начальник Ляхман в поспіху забув замкнути касу. Два чувства бороли ся в молодім чоловіці, що минувшого дня програв у почтмайстра в карти решту своєї місячної пенсиї, добре і зле. Зле побідило.

Оглянувшись боязливо на всї боки — на дворі велїв вже начальник дзвонити — прискочив скоро до зелїзної каси, сягнув рукою і один великий банкнот зник в его кишени.

За хвильку був вже молодий злодій в своїй комнатї.

Коли особовий поїзд опустив стацию, повернув Ляхман до канцеляриї, повідомив су-

Самбірскій; Раді повітовій в Бучачи на дорозї повітовій Бучач-Золотий Потік; — Раді повітовій в Рудках від мосту повітового на озері в Болозві долїшній; — Рядї повітовій в Теребовли на дорозї повітовій Теребовля-Ілавче-Скалат; — Раді повітовій в Надвірній від мосту повітового на ріцї Прутї.

Справу признаня Ів. Чупилеви, бувшому стражникови від дороги краєвої Перемишль-Сянік запомоги в дорозї ласки передано комісиї дороговій. — Справу вилученя осель Павлов, Криве і Цаплапи в повітї Ярославскім із звязи громади Майдан і утвореня з них самостійної громади, передано комісиї адміністрацийній.

Слїдувало перше читанє внесеня пос. Стадницкого в справі оподаткованя спіритусу. Пос. Стадницкий мотивуючи своє внесенє пригадав, що міністер фінансів заповів в Раді державній піднесенє податку від спіритусу, щоби узискати нові доходи. Бесїдник тої гадки, що всяке підвисшенє дотеперішного оподаткованя спіритусу мусїлоби некористно вплинути на промисл горівчаний і сполучені з ним інтереси продукциї рільничої. Длятого ставить внесенє, щоби Сойм завізвав ц. к. правительство, аби оно придумуючи нові доходи для держави не брало в рахубу підвисшенє податку спіритусового. Внесенє се передано комісиї податковій.

По сїм слїдувало внесенє пос. Меруновича о порученє Видїлови краєвому, щоби він заохочував Ради повітові займати ся справами економічними своїх повітів. — Пос. Мерунович мотивуючи своє внесенє зазначив, що єму ходить о то, щоби Видїл краєвий, як впливає інформацийно і контролюючо на хід залагоджуваня урядових справ видїлів повітових, так також і помагав видїлам повітовим до успішного дїланя після одного пляну, обдуманого як потреба. Перед Видїлами повітовими стоять отвором розлогі поля до дїланя як н. пр. в справах орґанізациї кредиту селяньского; противдїланя нездоровому напрямови в руху еміґрацийнім, в крузї підпираня інтересів аґрарних, розвою промислу, торговлї, предприємств меліорацийних, розумної парцеляциї і т. д. Через відповідні умови з центральними заведенями, через фахові розслїди і інструкциї може Видїл краєвий ухоронити Видїли повітові від шкідливих експериментів кождого з них окремо на власну руку, може узагальнювати вже переведені досьвіди і через розбуджуванє ініциятиви з долини витворити собі в краю широку підставу для своїх змагань в крузї культури краєвої, промислу і т. д., на що Сойм що року віддає єму до розпорядимости високі суми. — Внесенє пос. Меруновича передано комісиї громадскій.

На тім закінчено порядок дневний і відчитано ще два внесеня: Пос. Фрухтмана: Поручає ся Видїлови краєвому, щоби на найблизшій сесиї предложив проєкт закона, зміняючий постанову §. 16 закона з 24 цьвітня 1894, аби обовязок міст і місточок маючих власне майно закладове до поношеня видатків на удержанє учителів шкіл народних, був в законї точно унормований. — Внесенє посла Вуйцїка в справі обвалованя Висли. — На тім закінчено засїданє.

# Події в Трансвалії.

Справа трансвальска набрала несподївано великого значіня. Ого цїсар Вільгельм вислав до президента Трансвалії, Крïґера, депешу, в котрій ґратулює єму, що він не відкликуючись до помочи других держав умів охоронити независимість держави від чужої напасти.

Безпосередно перед висланєм телеґрами відбула ся в канцлерскій палатї нарада, в котрій взяли участь цїсар Вільгельм, канцлер Гогенльоге, секретар державний Маршаль і адмірал Кнор. Крім того відбула ся ще в трансвальскій справі конференция межи кн. Гогенльоге а анґлійским амбасадором. Правительство нїмецке жадає мабуть від Анґлії, щоби она дала Трансвалії відшкодованє і прирекла, що подібні напади розбійничі більше не настануть.

Можна собі представити, яке вражінє мусїло зробити особисте виступленє нїмецкого цїсаря в трансвальскій справі! Коли ж спитаємо, в чім причина того, то відповідь на то знайдесь може в тім, що в копальнях золота в Йоганнесбурзї суть заанґажовані не лиш нїмецкі капітали, але також і нїмецкі кольоністи. В самім Йоганнесбурзї єсть звиш 300 нїмецких кольоністів, котрі зараз, скоро вибухли непокої, зібрали ся на нараду, що мають робити. Очевидно мусїли они станути по сторонї Боерів і зажадали помочи від свого правительства. Крім того перебуває тепер в Берлинї і трансвальский міністер Лейдс, котрий конферує з нїмецкими мужами державними. Чи правительство нїмецке порозуміло ся також з Франциєю, не знати, але фактом єсть, що нїмецкий амбасадор в Льондонї виступив дуже енерґічно в трансвальскій справі.

Послідні події потребують ще для ліпшого зрозуміня деякого поясненя, а именно тої справи, в якій звязи стоїть похід Джемзона з анґлійскими капіталістами в Трансвалії або з т. зв. Uitlanders-ами і з правительством анґлійским.

Джемзон був адміністратором земель в полудневій Африцї, именно в тих, що лежать в краях Машона і Матабеле, а котрі належать до спілок анґлійских капіталістів. Він єсть сином якогось шкоцкого журналїста і був первістно лікарем. В сїмдесяти роках приїхав він на дияментові поля в Трансвалії і там через велику свою практику і зручність в лїченю нажив собі немалого маєтку. Вже хотів вертати до краю, коли президент міністрів анґлійскої кольонії Пригірка „Доброї Надії“, Сесіль Родес намовив єго, щоби він вступив на службу товариства Chartered Company. Він показав ся тут дуже зручним адміністратором і підчас недавної війни з Матабелями був головним адміністратором краю Машона і мав під своєю командою 2000 войска.

Минувшої суботи, отже як-раз тиждень тому назад вислали до него до Масківґ видїлї Uitlanders-и в Йоганнесбурзї письмо з просьбою, щоби він прийшов їм на поміч. На той зазив вирушив Джемзон зараз з 700 збройними людьми і 10 пушками, та великим треном (чому Анґлійцї перечать) і вже на другий день рано о 5 год. переступав трансвальску границю. Тимчасом в ночи вибрав ся за ним другий відділ войска в силї 300 людий. Джемзон хотів очевидно скоро і несподївано заскочити Бурів, але то єму не удало ся. Розходить ся ще о то, чи він дїлав в якім порозуміню з правительством анґлійской кольонії пригірка Доброї Надії, чи нї. Губернатор кольонії Геркулес Робінзон і єго перший міністер

---

сїдну стацию о часї від'ходу поїзду і не причуваючи нїчого злого, сїв коло свого столика.

Як раз розпочав писати до головної каси, що відсилає тілько а тілько гроший, коли двері канцеляриї отворили ся і до середини вступив якийсь пан, що виліз був з ваґона особового поїзду, а котрого начальник взяв за звичайного подорожного.

Війшовший поздоровив чемно начальника і представив ся яко Франц Віґанд, урядник контролї з дирекциї. „Маю переглянути вашу касу“ — додав.

Начальник Ляхман привитав ся і коли оба коротший час поговорили — забрали ся до роботи.

Ляхман віддав контрольорови касу, квіти, рахунки і всякі папери і між тим, як той обчисляв, робив начальник свою службу, перепускав поїзди, телеґрафував і писав.

Саме вернув від одного поїзду, коли єго контрольор попросив до себе. Ляхман приступив до столика.

— Товаришу, ви мусїли забути на одну позицию — сказав контрольор до зачудованого начальника. — Мушу признати, що ваша каса ведена взірцево, але що-ж я пораджу. Бракує рівно сто риньских і на них нема ніяких квітів.

— Не може бути! — усьміхнув ся Ляхман недовіряючи.

— Прошу — сказав контролюр встаючи — тут маєте мій рахунок. Перечислїть ще самі.

Ляхман сїв зараз за стіл, між тим як контрольор запаливши папіроса витягнув з кишенї привезену з собою ґазету і став читати.

Цїлу годину числив начальник. Вкінци на питанє контрольора, мусїв блїдий, але з спокійною совістию признати, що так єсть, як він казав. Не стає сто риньских. В який спосіб? Того він сам не розумів.

— Подумайте товаришу — напирав контрольор — може ви виплатили кому сотку наперед і не записали?

— Нї, що найбільше мусїв би я був якійсь партиї видати за богато — або — або —

— Або може ви собі тимчасом взяли з каси тоту сотку — додав контрольор.

— Пане! То —

— Мій Боже! Чого ж тут обурювати ся. Я гадаю лиш, що ви недостаючу суму в касї видали на що иншого і против приписув нашого лишаю вам час, щоби ви ту сотку доложили.

— Я з каси нїчого не брав!

Контрольор хвилю роздумував.

— Товаришу! — сказав він кладучи руку на рамя Ляхмана. — Я не лише ревізор, але й чоловік і умію розрізнити людий, що попали в прикре положенє. Доложіть ті гроші!

— Я не маю тілько, не маю навіть половини того!

Наступила прикра хвиля дожиданя. Контрольор перший перервав мовчанку.

— В такім случаю, пане товаришу, мушу сповнити свій обовязок, хоч, вірте, менї се дуже прикро. Я примушений вас суспендувати.

Хвилю стояв начальник Ляхман як громом ражений. Відтак поклонив ся мовчки і хитаючись вийшов за двері.

* * *

Вісїм лїт пізнїйше розіслано по стациях оповіщенє, котре кождий урядник підписував. З оповіщеня дізнали ся, що урядник Михайло Ляхман умер на стациї Ротбрун та що єго там похоронять.

Ту посмертну вістку принято різно. Кождий урядник того зелїзничого шляху знав Ляхмана і вскорі потвердило ся, що він найшов конець, який єму вже від кількох лїт проповідали. Страшний конець, бо Михайло Ляхман помер від пияньства.

Чоловік, як Ляхман, а помер на пияньство. Така то сила долї!

По суспендованю Ляхмана перенесено єго за кару на протоколянта до одної великої стациї. О злодійство можна єго було підозрівати, але не можна було єму сего доказати. То і скора смерть єго улюбленої жінки, що небавом наступила, пхнули нещастного на злу дорогу. Він став пити вино, а коли єго відтак назад зроблено урядником руху, було вже за пізно, він так розпив ся, що не гордїв і найпростїйшою парухою. Діставав упімненя, нагани, кари, одну по другій і єго знов мусїли взяти з начальника і придїлити ившому урядникови до помочи.

Ляхман, давнїйше найсовістнїйший робітник не робив собі тепер нїчого з того. Атжеж на нїм спочавало тяжке, незаслужене підозрінє, котре робило для него всьо инше рівнодушним.

Він сьпівав своїм товаришам в шинку веселї пісні при ґітарі, а своїми безчисленними наганами обліпив стіни своєї запущеної спальнї.

І одного рана найдено єго там нерухомого — мертвого.

Вже більше як рік лежав Михайло Ляхман похоронений і забутий на кладовищи в Ротбрунї, аж одного дня стала ся така річ. Один урядник, що допускав ся кілька разів дефравдациї, ставав перед судом і зізнав між иншими річ, про котру повідомлено зараз дирекцию руху, бо она відносила ся до застарілої вже історії.

Вскорі потім в задушний день, висїв якийсь пан з поспішного поїзду на стациї Ротбрун і з великим вінцем в руцї удав ся просто на кладовище.

Там зложив той пан, в котрім пізнаємо контрольора Віґанда, вінець на простий деревляний хрест на могилї нещастного Ляхмана.

Урядником, що зложив згадане зізнанє перед судом, був Гіммель, колишний помічник Ляхмана і причина єго нещастя. Ляхман відзискав свою честь хоч по смерти.

Родес кажуть, що оно не знало нічого о поступованю Джемзона. Ґубернатор видав відозву, котрою завізвав всіх анґлійских підданих, щоби були спокійні, а Джемзонови і урядникам, що буля разом з ним, наказав телеґрафічно зараз назад вертати. Сего приказу Джемзон не одержав, бо позривав за собою дроти телеґрафічні.

## Перегляд політичний.

Зачувати, що Рада державна збере ся знову на засїданя вже дня 11 лютого с. р.

N. W. Tagbl. доносить, що межи Німцями а Чехами вели ся вже дійстно якісь переговори угодові але стрітили великі трудности. Молодочехи домагають ся конче уступленя ґр. Туна і заведеня ческого язика урядового у всїх урядах.

---

З Петербурга доносять що цар затвердив закон, після котрого на будучність аж до часу ревізиї постанов о зсилцї в дорозї адміністрацийній зсилка має відбувати ся точно після сих постанов а заслані начальниками властий місцевих мають право вносити жалоби до міністра справ внутрішних.

З Куби доносять, що ґенерал тамошних ворохобників утік з своєю армією через ріку Гавану до провинциї Санта Кляра, де все палить і нищить. З Санта Кляра виступило против него войско iшпаньске. Після найновійших вістий мали ворохобники дістати ся знову до провинциї Гаванна.

## Новинки

*Львів дня 4 січня 1896*

**— Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував мірничого Йос. Фрата старшим мірничим при салїнарнім зарядї в Величцї.

**— Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав почтовому секретареви у Львові Ришардови Вопатерньому і офіцияльови Намістництва Кар. Домразкови золотий хрест заслуги.

**— Є. Е. п. Намістник кн. Евст. Сангушко** виїхав разом з женою передвчера на кілька днїв до Гуминск.

**— Нова читальня „Просьвіти“** засновує ся в селї Підбірцях, львівского повіта. Сими днями внесено відповідне подане до ц. к. Намістництва.

**— Процес о шпигуньство** в користь Росиї, який зарядили войскові власти в Кракові против підофіцира артилериї Ів. Ґрадїля скінчив ся сими днями. Обжалованого засудив войсковий суд на 5 літ тяжкої вязниці. Против спільників того злочину, осіб цивільних, відбуде ся карна розправа перед судом в Кракові дня 12 с. м.

**— Винахідник сірників.** Віденьскі часописи доносять, що в місцевости Вертес на Угорщинї помер винахідник сїрників Стефан Ірінїй. про котрого теперішний сьвіт цїлковито забув. Ірінїй мав 93 роки а від 1848 р. був директором величезних фабрик сїрників в Вертес. У Відни уходив довгий час за винахідника того пожиточного артикулу якийсь Ремер, але показало ся, що він відкупив лише від Ірінїя тайну винайденя та заложив відтак у Відни першу фабрику. Ірінїй уродив ся в Дебрецені в 1802 р. Учив ся на віденьскім университетї. Сірники винайшов 1836 року.

**— Шевці в Стратинї** зробили в тамошнім будинку маґістратскім — як о тім доносять до Gaz. Nar. — велику бурду. Поперечившись о якусь дрібницю втягнули они кількох міщан до будинку маґістратского і так їх там побили буками, що Николай Мельник лежить тепер недужий а Петра Паламаря відвезено непритомного до шпиталю в Бучачи. Полиция місцева не важилась розігнати авантурників, бо в бійцї брав участь також і син тамошного війта. Проводирів тої бійки Дмитра Галая і Івана Романова, сина стратиньского війта потягнено до одвічальности.

**— Фахові злодії.** Минувшої ночи вломило ся кількох злодіїв до склепу Мартина Міллера при ул. Галицкій у Львові. Злодії вибили шибу склепову від подвіря, де був головний предмет їх виправи: вертгаймівска каса. Отже до неї взяли ся злодії насамперед. Однако коли по довшій дуже утяжливій роботї не удало ся їм розбити каси, повибирали собі злодії по кільканайцять пар кальошів, кримских шапок, біля і т. ин. Які они були перебирчиві, видко з того, що на лядї в склепі лишили кількадесять пар рукавичок, котрі пробовали до руки. Злодії мусїли бути довший час в склепі, бо на підлозї найдено пятнайцять викурених циґар.

**— Стара скупарка.** По смерти одної вдови, що померла перед кількома днями в Берлинї яко бідна старушка, найдено в еї мешканю в вартістних паперах 350.000 марок. Показало ся з полишених документів, що померша не тілько не платила від свого маєтку через 30 літ ніякого податку, але крім того брала запомогу з дому для убогих. Син еї не знав нічого о маєтку матери. Уряд податковий обложив ту спадщину сумою 50.000 марок податку і процентів від 30 літ.

**— Почтовий заклад.** В місточку Візен в комітатї еденбурґскім на Угорщинї забавляло ся в серпни 1893 р. одно товариство розмовою і в нїй підносили деякі хиби інституциї почтової та доказували, що листи з неточною адресою часто пропадають. Присутний в товаристві почтмайстер боронив очевидно своєї інституциї і вкінци на предложене одного з участників заложив ся. Заклад був такий: Надано лист до незвістної цїлком місцевости на північно-західнім кінци Хин, до Канчевфу, заадресовано его до згаданого почтмайстра, приліплено марку за 10 кр. і вислано в сьвіт. Почтмайстер доказував очевидно, що той лист по довгих вандрівках верне назад до Візен — і дійстно так стало ся. По 28 місяцях подорожи по Хинах і Европі вернув лист в добрім станї до Візен дня 26 падолиста 1895 р.

**— Добра ліцитация.** Американьскі часописи оголошують величезну ліцитацию, можливу хиба лише в Америцї, в тім краю міліонових ризиковних підприемств. Ліцитация відбуде ся в місті Топека, в державі Канзас і обійме цїлий маєток зелїзничого товариства Аткінсон, Топека, Санта-Фе, котре перед місяцем оголосило банкротство. Маєток того товариства складає ся лише з тих предметів: 4.582 анґлійскі мелї подвійного зелїзничого шляху, 834 льокомотив, 27.059 товарових а 596 особових ваґонів та множество складів і стацийних будинків. Доси на тій зелїзници, котрою заряджує секвестратор, працює до 20.000 урядників.

**— Пес єму братом!** Аґент львівскої полїциї Маєр, слїдячи за убийником Доськи Голод, локаєм Мовчком, котрий як ми то свого часу доносили, помагав чоловікови Доськи при тім убийстві і єму ту гадку піддав — викрив на Богданівцї за Городецкою рогаткою справу, за котру справедливо належить ся кара. Одному з тамошних властителїв здох пес, а він застелив куфер чорним сукном, поклав на нїм пса обсипав его цьвігами, запалив сьвічки, ба що ще гірше, поклав ще й хрест псови в голові і спросив ще своїх знакомих на стипу! Єго потягнено до одвічальности за оскорбу релїґії, а він оправдував ся тим, що не мав злого наміру, а зробив то лиш з жалю, бо пес був єму найлїпшим приятелем і братом.

**— Співак і осел.** Анґлійский співак Кліфорд Галле оповідає таку сьмішну пригоду з свого житя: „Було то в Порт Елісабет в полудневій Африцї, де я мав виступити з концертом. Саля, котру вибрано для концерту, лежала подальше від середини міста, а мешканцї тої дїльницї складали ся переважно з гусий, качок, поросят, ослів і инших домових звірят. Ніч була парна і головний вхід стояв отвором, щоби не спиняти доступу сьвіжому воздухови. Я відспівав щасливо дві чи три пісні і зачав звістну ще одну, що розпочинає ся від слів: „Брате, що тут перебуваєш“. Пісня. як здавало ся, дуже подобала ся слухателям. Она кінчить ся словами: „Брате, брате, відозви ся“ — і саме в тій хвили, коли я ті слова переспівав, віткнув в двері голову якийсь осел і заричав. Очевидно що публика взяла то за відповідь і стала аж заходити ся від сьміху. Панї командантова аж занедужала а пан командант приступив до мене і клепаючи мене по рамени, сказав: Любий Галле, як хочете, щоби ми в Африцї гляділи на вас поважно, то лишіть своїх свояків дома!“

## Телеграми

**Задар 4 січня.** Маршалок краєвий і посол до Ради державної Кляїч помер вчера по полудни.

**Будапешт 4 січня.** Ung. Post. доносить з Відня, що вчерашні переговори в справі австро угорскої угоди обертались в рамах загального розважуваня і не тикано ніяких специяльних справ. В нарадах слїдно було щирий дружний тон і змаганя з обох сторін, щоби управнені інтереси Австриї і Угорщини справедливо увзглядити.

**Льондон 4 січня.** Pall-Mall-Gazette доносить, що Джемзон буде поставлений перед суд военний, а его войско увільнено. З полків анґлійского войска стоячого залогою в полудневій Африцї будуть вислані поодинокі віддїли, щоби спинити другий похід збройної сили анґлійских предприємців.

**Льондон 4 січня.** Депеша цїсаря Вільгельма до президента Кріґера (гляди статию „Події в Трансвалії“) викликала тут загальн і глубоке зворушене.

**Льондон 4 січня.** В наслїдок перерваня всякої телеґрафічної комунікациї, ходять тут всїлякі чутки. Кажуть, ще Джемзона розстріляли по военному, що на улицях Йоганнесбурґа веде ся завзята бійка, що межи офіцирами Джемзона були члени високої аристократиї анґлійскої і т. д.

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год

### Відходять до

| | Поспішні | | | Особові | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 8·40 | 2·50 | 11· | 4·55 | 10·25 | 6·45 | — |
| Підволочиск | — | 1·56 | 5·40 | — | 9·50 | 10·20 | — |
| Підвол. з Підзам. | — | 2·10 | 6· | — | 10·14 | 10·44 | — |
| Черновець | 6·15 | — | — | 10·30 | 2·40 | — | — |
| Черновець що понеділка | — | — | — | 10·35 | — | — | — |
| Стрия | — | — | — | 5·25 | 9·33 | — | 7·38 |
| Сколього і Стрия | — | — | — | — | — | 3·00 | — |
| Белзця | | | | 9·15 | 7·10 | | |

### Приходять з

| | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 1·22 | 5·10 | 8·40 | 7·00 | 9·06 | 9·00 | — |
| Підволочиск | 2·25 | 10·00 | — | 8·25 | 5·00 | — | — |
| Підвол. з Підзам. | 2·13 | 9·44 | — | 8·12 | 4·33 | — | — |
| Черновець | 9·50 | — | — | 1·32 | 7·37 | — | — |
| Черновець що понеділка | — | — | — | 6·17 | — | — | — |
| Стрия | — | — | — | 12·05 | 8·10 | 1·42 | — |
| Сколього і Стрия | — | — | — | 9·16 | — | — | — |
| Белзця | | | | 8·00 | 4·40 | | |

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

**Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.**

**За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.**

# ІНСЕРАТИ.



З друкарні В. Лозинського під зарядом В. І. Вебера.